

Een uitnodigend Stigma Café over ... buitensluiting

Bij zaVie vinden we het belangrijk dat mensen elkaar ontmoeten, elkaars verhalen horen en ervaringen kunnen delen, zichzelf én elkaar echt zien.... En dat gebeurde op dinsdagmiddag 19 september in 't Vinkhuys in Groningen. Dit keer was het thema Buitengesloten. Over hoe je door anderen buitengesloten kunt worden, maar ook hoe je jezelf – of iets in jezelf – buiten kunt sluiten. Sibbe Jan en Casper vertelden hun verhaal. Hierdoor geraakt, schrijft onze vrijwilliger Sjoerd hoe hij de middag heeft ervaren.

Wat heb je nodig voor een geslaagd Stigma Café? Een stel sprekers. ✓ Een geschikte zaal. ✓ Een aandachtig publiek. ✓ Maar wat maakt een Stigma Café nou zo de moeite waard? De verbinding. Daar zit 'm het kleine alledaagse wonder.

Sibbe Jan

Want hoe alledaags maar wonderlijk kan het zijn... Sibbe Jan trad voor het publiek. Met licht afgezakte broek. Maar het enige wat echt opviel, was zijn opgetogen uitstraling. En zijn glinsterende, wijze ogen. Hij gaf direct eerlijk aan: “Ik lees het wel voor, want mijn geheugen is niet meer zo goed.”

Sibbe Jan vertelde over hoe hij – destijds – zijn nieuwe buurvrouw ontmoette, die hem begroette met de vraag: “Je bent toch niet gevaarlijk, he?” Waarop Sibbe Jan antwoordde: “Alleen voor mezelf, mevrouw.” En zij: “Oh, dan is het goed.”

Sibbe Jan had in verband met een psychose een aantal opnames achter de rug en dat was de nieuwe buurvrouw ter ore gekomen. Maar sinds die eerste ontmoeting zijn ze inmiddels al jaren bevriend met elkaar. De kern van zijn verhaal: Stel je open en durf te vragen waarom iemand iets doet, zelfs als je je voelt afgewezen of buitengesloten.

Een vrouw uit het publiek vroeg hem: “Hoe kom jij zo wijs?” Sibbe Jan's antwoord: “Wijs? Nou dankjewel. Misschien door ervaring, door te lezen en omdat ik opensta ... om bij te leren?”

Voor de pauze zat ik me nog te ergeren aan het gezucht van een aantal mensen, ik dacht dat ze niet geïnteresseerd waren. Maar inmiddels ontstonden er, tijdens de pauze, aan alle tafels leuke gesprekken. Het ijs was blijkbaar gebroken. En ik smolt mee.

Casper

Na de pauze stond daar Casper. Het lukte hem om, zonder in details te treden (misschien te pijnlijk of privé, en dat is OK), zijn verhaal zo te vertellen dat iedereen zich er wel in kon herkennen. Zijn openheid maakte ook dat iedereen vragen durfde te stellen. Casper kwam uit een onderwijzersgezin, waar hij in de rol van ‘het zwarte schaap’ terecht kwam. Eigenlijk voelde hij zich nooit echt gezien en – dat vertelde hij wel – werd hij vaak als voetveeg behandeld.

Alles wat dat met hem heeft gedaan, heeft hij – in zichzelf – buiten moeten sluiten. Om te overleven. Want de wijsheid om hiermee om te gaan, heb je nog niet als kind. Pas laat in zijn leven heeft hij dit kunnen voelen en een plek kunnen geven. Het was voor velen en mij zo herkenbaar, dat de laatste ijsschotsen die ik nog op tafel zag liggen, verdwenen als sneeuw voor de zon.

Een warme en goede middag!

Aan tafel praatten we na, aan de hand van een paar vragen op kaartjes die we kregen. Luchtig, maar ook serieus. Het was opvallend hoe open en aardig iedereen voor elkaar was.

Na afloop zeiden we als vrijwilligers: “Dit was een goede middag! Zo moeten ze zijn!” Met een ‘high – five’ namen we afscheid. ’s Avonds bij een biertje, besloot ik dat ik wel heel graag dit stukje wilde schrijven.